

Arrest

nr. 210 361 van 28 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. VANNEUVILLE
Catharina Lundenhof 9/13
2660 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. VANNEUVILLE en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 2 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjjiitische van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u bent geboren in de wijk Al-Fadl. Ongeveer een jaar na uw geboorte verhuisde u naar de wijk Al-Hurriya, waar u woonde tot 4 augustus 2015. Op die dag vertrok u uit Bagdad en ging u naar uw oom in Megshaab, na zes dagen daar verbleven te hebben vertrok u naar

een andere oom in Al-Cha'bawi, waar u verbleef tot uw vertrek uit Irak. U bent tot het tweede middelbaar naar school gegaan en bent nadien altijd huisvrouw geweest.

Op 4 augustus 2015 was u alleen thuis toen er op de deur geklopt werd, u opende de deur en zag vijf gewapende en gemaskerde mannen. Zij duwden de deur open en u viel op de grond. Ze vroegen naar uw broers H. en Mi. en toen u zei dat ze op hun werk waren, gingen zij het huis doorzoeken. Ze beledigden u, beschuldigden uw broers ervan spionnen voor de soennieten te zijn en zeiden dat, als ze uw broers te pakken krijgen, ze hen zouden vermoorden en aan de deur ophangen. Tot slot schopten ze u nog in uw buik alvorens de woning te verlaten. Volgens u viseerden zij uw broers omdat zij voor een soennitische en Koerdische televisiezender werkten. Nadat de militieleden weg waren kwam uw buurvrouw u onmiddellijk helpen en belde u zelf naar uw broer Mi., die u aanraade het huis te verlaten. U bent naar het huis van uw zus Z. in Al-Saydiya vertrokken, waar uw broers Mi. en H. u aan het opwachten waren. Na een uur kwamen jullie tot het besluit Bagdad te verlaten en naar uw oom in Megshaab te vertrekken. Dezelfde dag, op 4 augustus 2015, is de militie ook nog binnengevallen bij uw broers R. en Mahdi en de volgende dag kwamen ze ook nog langs bij uw zus Z.. Op 26 augustus 2015 vertrok u uit Irak en nam u vanuit Najaf het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. Hierna reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië en onbekende landen in België aan te komen. U kwam hier op 9 september 2015 aan en op 11 september 2015 diende u een asielaanvraag in, samen met uw broers H. (AL-F. H. S. M., CG 15/24492 en OV 8.122.009) en Mi. (AL-F. M. S. M., CG 15/24498 en OV 8.122.002). Ook na uw vertrek uit Irak hoorde u dat de militieleden nog steeds naar jullie op zoek zijn, zo zouden ze nog vier keer bij uw zus Z. binnengevallen zijn en hebben ze ook uw broer W. en zijn zoon Ibrahim bedreigd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een medicijnendoosje, medische verslagen, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van de woonstkaart van uw zus, een kopie van uw vliegtickets, een kopie van de werkbadges van uw vader, een kopie van de werkbadges en Duitse documenten van uw broers R. en Mahdi, een kopie van de werkbadges van uw broer W., een kopie van de e-mails van de IOM-aanvraag tot hervestiging van uw broer W. en foto's van het werk van uw broers H. en Mi..

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS verklaarde dat slechts één van de militieleden gewapend was en de rest niet (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat ze alle vijf gewapend waren (CGVS, p. 12). Hiermee geconfronteerd beweert u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS gezegd te hebben "vier van hen met geweren en één met pistool" (CGVS, p. 12). Gelet op het zeer duidelijke verschil tussen beide verklaringen betwijfelt het CGVS echter dat dit de ware toedracht is. Daarenboven is dit niet de enige discrepantie tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS en die tijdens het gehoor op het CGVS. Bij het invullen van de Vragenlijst verklaart u immers ook dat de militieleden niet letterlijk gezegd hadden dat ze jullie gingen vermoorden (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalt dat ze letterlijk gezegd hadden dat ze uw broers wouden vermoorden en aan de deur ophangen (CGVS, p. 12-13). Ook wat betreft uw laatste verblijfplaatsen kan er een discrepantie vastgesteld worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS en die tijdens het gehoor op het CGVS. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst verklaart na het incident naar uw zus in Sayidiya vertrokken te zijn en daar ongeveer twee dagen verbleven te hebben (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS slechts een uur bij uw zus in Saydiya verbleven te hebben (CGVS, p. 6 en 14). Ook beweert u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u na uw verblijf bij uw zus in Saydiya naar uw neef Abdulhamid Shaker in Al-Najaf bent vertrokken en in de zes dagen dat u bij hem verbleef besloot Irak te verlaten (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens het gehoor op het CGVS beweert u echter naar uw oom Shaker Abbas in Megshaab

gegaan te zijn, daar zes dagen verbleven te hebben en nadien naar uw oom Kadem Abbas vertrokken te zijn, wat uw laatste verblijfplaats in Irak was (CGVS, p. 6-7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden beweert u steevast dat niet gezegd te hebben of haalt u aan dat er misschien een probleem was met de vertaling van de tolk (CGVS, p. 6 en 13). Gelet op de zeer duidelijke verschillen in uw verklaringen en de opeenstapeling van discrepanties tussen uw opeenvolgende verklaringen, kunnen uw verklaringen uw geloofwaardigheid niet herstellen, wel integendeel. Er kan van u verwacht worden dat u duidelijke en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot uw asielmotieven. Dat u daar niet in slaagt ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag.

Daarenboven zijn ook uw verklaringen over de personen of groepering die uw broers viseerde(n) weinig overtuigend. Zo is het zeer opvallend dat u geen enkel idee heeft om wie het zou kunnen gaan, u kan zelfs niet preciseren of het om een militie, een overheidsorganisatie of een andere groepering gaat (CGVS, pg. 11). Uw gebrekkige verklaringen met betrekking tot de groepering die u bedreigde ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verhaal. Van een persoon die zijn thuis, land, familie en werk achterlaat kan immers de redelijkerwijs verwacht worden dat zij weet voor wie zij op de vlucht slaat of toch minstens tracht hierover meer duidelijkheid te krijgen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen aangaande het incident van de inval bij u thuis - de enige gebeurtenis waarop u en uw broers jullie vrees baseren - , dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Tot slot kunnen de door u voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit, reisweg aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken. Ook wordt niet meteen in twijfel getrokken dat u nog familieleden hebt die in de mediasector werken of werkten en dat uw broers R. en Mahdi momenteel in Duitsland verblijven, deze elementen tonen echter op geen enkele wijze de door u ingeroepen asielmotieven aan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke

omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 - 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89-97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit "areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS." niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de

veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde

vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat ook in hoofde van uw broers Mi. en H. een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ook op 2 maart 2017 neemt de Commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers broers Mi. en H.. De betrokkenen hebben bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep ingediend tegen deze beslissingen. Deze beroepen zijn gekend onder de nrs. 202 888 en 202 891.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In het enig middel wordt de schending opgeworpen van :

- "- artikel 1 van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna 'vluchtelingenconventie');*
- artikel 48/2 t.e.m. artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;*
- de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- en van de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."*

Het wordt uiteengezet als volgt:

"De verwerende partij is van oordeel dat de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd door vermeende tegenstrijdigheden tussen haar verschillende verklaringen. Verzoekster betwist dit ten stelligste.

1.

Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat de tolk blijkbaar niet alles naar behoren vertaald heeft. De tolk was niet een persoon afkomstig uit Irak en sprak Arabisch met een ander accent en heeft vermoedelijk verzoekster niet steeds goed begrepen.

Ten gevolge hiervan werden bv. namen anders geschreven en zijn er blijkbaar misverstanden ontstaan. De bestreden beslissing vermeldt op pagina 2 de naam 'A. S.' doch dient te zijn 'A. H. S. A. Al-F. te zijn en dat ze aldaar 6 dagen verbleef in zijn woning te Najaf.

De verwerende partij vermeldt vervolgens dat verzoekster nadien meldde dat ze 6 dagen verbleef bij haar oom S. A. te Megshaab. Het betreft hier dus een en dezelfde persoon, m.n. Abu Hamid Shaker Abbas Al-F.. De woning van deze persoon is gelegen te Megshaab. Megshaab was voorheen gelegen in de provincie El Monadhara, doch in 2014 werd Megshaab onderdeel van de provincie Najaf.

Zodoende is het duidelijk dat er helemaal geen sprake is van enige tegenstrijdigheid in haarverklaringen, doch de verwarring is ontstaan doordat de tolk de namen van de personen niet correct vertaald heeft. Mevrouw heeft dit ook aangegeven tijdens het verhoor zelf doch er werd hieraan verder geen gevolg gegeven. (verhoor CGVS p. 6)

Mevrouw heeft duidelijk aangegeven dat ze 6 dagen verbleven hebben in de woning van S. A.. Dit betreft dus de persoon A. H. S. A. Al-F.. De heer A. H. S. A. Al-F. is echter ondertussen overleden en zijn zoon, dus hun neef is aldaar woonachtig. (stuk 4-5)

Nadien is verzoekster samen met haar broers vertrokken naar haar oom K. A. Al-F., de broer van A. H. S. A. Al-F..

Voor de goede orde voegt verzoekster in bijlage:

- kopie van de overlijdensakte van haar oom A. H. S. A. Al-F. (stuk 4);
- kopie van de identiteitskaart van H. S. A. Al-F. met vermelding van de provincie Najaf, stad Megshaab, zoon van de heer A. H. S. A. Al-F. (stuk 5)
- kopie van de identiteitskaart van K. A. Al-F., broer van A. H. S. A. Al-F. (stuk 6);
- kopie van een kaart van Najaf.

Er is dus geenszins sprake van een discrepantie hieromtrent in de verklaringen van verzoekster.

Verzoekster blijft bovendien zeer duidelijk bij haar verklaring, m.n. dat er 5 gewapende mannen aan de deur stonden, 1 gewapende persoon die haar onder schot hield, terwijl de andere 4 de woning doorzochten.

Haar zus had voorgesteld om een paar dagen bij haar te verblijven, doch na een uur zijn ze bij haar zus reeds vertrokken. De tolk zal eveneens haar niet goed begrepen hebben.

De documenten die verzoekster toevoegt in bijlage, staven haar verklaringen en dienen derhalve de geloofwaardigheid van verzoekster te herstellen.

2.

Verzoekster betwist ten stelligste dat het abnormaal zou zijn dat ze niet weet van welke militie de personen deel uitmaken die haar bedreigden. Deze personen waren gemaskerd.

Bovendien ging alles vlug dat ze deze vraag uit vrees voor haar leven en/of verdere verwondingen niet stelde. De regio waarvan verzoekster afkomstig is, is namelijk gewoon aan de aanwezigheid van verschillende milities.

Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster besluiten is dan ook zowel onredelijk als onrechtmatig.

De verwerende partij had hoogstens twijfel kunnen weerhouden, maar zeker niet tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster kunnen besluiten. In voorliggende situatie, rekening houdend met de concrete invulling van de bewijslast in asielzaken en onder de in casu vervulde voorwaarde van mogelijke, coherente verklaringen die niet tegenstrijdig zijn met algemeen gekende feiten, had de verwerende partij verzoekster het voordeel van de twijfel kunnen én moeten toekennen. Door dit alles niet te doen, schendt de verwerende partij dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Verder blijkt uit het voorgaande ook dat de verwerende partij een schending beging van de algemene motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat de verwerende partij niet over afdoende elementen beschikte om haar negatieve beslissing in deze asielzaak te schragen.

De verwerende partij schendt dan ook artikel 1 van de Vluchtelingenconventie en de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is dit middel ernstig".

2.1.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende stukken:

"[...]"

3. Kopie verblijfsvergunning van de broer AL-F. Mahdi S. M. geldig van 17.11.2016 tot 16.11.2019;
4. Overlijdensakte van de heer A. H. S. A. Al-F.
5. Kopie identiteitskaart H. S. A. Al-F.;
6. Kopie identiteitskaart K. A. Al-F.;
7. Kopie kaart Najaf"

2.2. Nieuwe elementen.

2.2.1. Op 9 mei 2018 laat de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 26 maart 2018".

2.2.2. Ter zitting legt verzoekster overeenkomstig de voormelde bepaling een aanvullende nota neer met de volgende nieuwe elementen:

"-Beëdigde vertaling van stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift

-Medisch attest uitgaande van Dr. G.E. betreffende de medicatie die verzoekster nam op de dag van het gehoor bij het CGVS;

-Bijsluiter met vermelding van de bijwerkingen van het medicijn Microgynon³⁰ dat verzoekster nam op het moment van het gehoor"

2.3. Juridisch kader aangaande het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.4.1. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”.

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”.*

2.4.2. Beoordeling

Verzoekster heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op grond van bedreigingen die zij en haar broers zouden hebben ontvangen omwille van de werkzaamheden van haar broers bij soennitische en koerdische tv-zenders.

De verwerende partij heeft kennis genomen van de stukken en verklaringen van verzoekster en is tot de conclusie gekomen dat het geschetste relaas niet geloofwaardig is, onder meer omdat zij verschillende tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over het bezoek van de personen die haar en haar broers bedreigden (i.e. de concrete vluchtaanleiding) en de laatste verblijfplaatsen in Irak.

De bevindingen van de verwerende partij zijn gestoeld op verzoeksters verklaringen met in acht neming van de door haar neergelegde stukken. De daaruit afgeleide motieven zijn pertinent, nu ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielrelaas. Het komt derhalve aan verzoekster toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De loutere verwijzing naar het asielrelaas volstaat daartoe uiteraard niet.

Verzoekster betwist dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde en wijt de vaststellingen hieromtrent in eerste instantie aan het gegeven dat de tolk niet afkomstig was uit Irak, Arabisch sprak met een ander accent en niet alles naar behoren zou hebben vertaald. Tengevolge daarvan zijn misverstanden ontstaan en werden namen bijvoorbeeld anders geschreven.

De Raad stelt echter vast dat uit niets blijkt dat er een communicatieprobleem zou zijn geweest. Verzoekster ondertekende bij de dienst Vreemdelingenzaken een document waarin zijn aangaf de tolk goed te begrijpen en er melding van te maken indien er zich tijdens de loop van het gehoor problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk (adm. doss. stuk 18) ; het blijkt niet dat zich op dat vlak problemen zouden hebben voorgedaan. Eenzelfde vaststelling kan worden gedaan voor wat betreft het gehoor bij de verwerende partij: verzoekster verklaarde de tolk goed te begrijpen en

bevestigde dat het interview bij de dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen. Dat er vertaalproblemen zouden zijn gerezen omdat de tolk Arabisch sprak met een ander accent, is dan ook op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Verzoekster brengt middels haar aanvullende nota een attest bij van de huisarts met een overzicht van de medicatie die zij nam ten tijde van het gehoor, en een uittreksel uit de bijsluiter van één van die medicamenten, doch zonder enige toelichting. Hoewel het duidelijk is dat zij de aandacht wenst te vestigen op het feit dat zij Microgynon30 neemt, een anticonceptiepil, blijkt uit niks in welke mate deze pil –en bij uitbreiding de andere opgesomde medicijnen- van invloed zouden kunnen zijn op de beoordeling van verzoekster vervolgingsvrees. Ter zitting wordt hierover geen duidelijkheid geschapen. In ieder geval moet worden vastgesteld dat de in de bijsluiter opgesomde bijwerkingen (trombose, depressieve stemming, stemmingsverandering, hoofdpijn, misselijkheid, buikpijn, pijn in de borsten, gevoelige borsten, gewichtstoename) op geen enkele manier in verband kunnen worden gebracht met de aard van verzoeksters verklaringen, laat staan dat zij erop van invloed zouden kunnen zijn geweest.

Verzoekster vermeldde, met het oog op het invullen van de vragenlijst van de verwerende partij bij de dienst Vreemdelingenzaken dat zij na het incident en nadat de mannen de woning hadden verlaten, zij haar broers onmiddellijk telefonisch verwittigde dat zij niet naar huis mochten komen, en dat zij zelf vertrok naar haar zus in Bagdad-Saydiya, waar ze ongeveer twee dagen verbleven. Tijdens het gehoor bij de verwerende partij, verklaarde verzoekster dan weer dat zij na het incident naar het huis van haar zus ging en dat zij en haar broers daar niet lang gebleven zijn, “misschien een uur of een beetje meer, maar niet lang” (gehoorverslag CGVS, p 14). Zij ontkende dat zij naar aanleiding van het invullen van de vragenlijst had gezegd dat zij ongeveer twee dagen had verbleven bij haar zus (gehoorverslag CGVS, p 6)..

Verder verklaarde zij bij de dienst Vreemdelingenzaken dat zij na hun vertrek bij hun zus zes dagen bij een neef, A.S. hebben verbleven, in Al Najaf, en dat zij daar hebben besloten Irak te verlaten. Bij de verwerende partij stelde zij dan weer dat zij van hun zus naar Alawi zijn gegaan, van daar naar Najaf en van Najaf naar Megshaab naar het huis van S.A., waar zij zes dagen zouden hebben verbleven, waarna zij naar het huis van de broer van S.A. zouden zijn gegaan, K., in Al-Cha'bawi alwaar zij zouden gebleven zijn tot haar broers het huis hadden verkocht en het geld hadden bezorgd, met name tot 26 augustus (gehoorverslag p 6)

Verder stelt de Raad vast dat, wanneer haar tijdens haar gehoor bij de verwerende partij gevraagd wordt waar zij na het vertrek bij haar zus naartoe is gegaan, verzoekster antwoordt : “S. A.”, waarop haar wordt gevraagd of dat zijn volledige naam is, en zij antwoordt: “Zo ken ik de naam, maar kende hen niet eerder. Het zijn familieleden van mijn vader, ik kende hem alleen als S. A.”. Wanneer haar wordt gevraagd waarom zij hem bij het eerste interview als A. S. noemde, luidt het antwoord: “Neen, dat kan niet. Van waar kwam A.? Hij heet S. Misschien had de tolk het verkeerd. Hij heet S. A.” (gehoorverslag CGVS p. 6). Dat verzoekster plots de naam A. niet zou herkennen of deze niet in verband kan brengen met S. A., terwijl zij bij haar verzoekschrift stukken voegt met betrekking tot de identiteit en het overlijden van oom A. H. S. A. Al-F., is dan ook niet van aard om haar vergoelijking dat het zou gaan om één en dezelfde persoon, aannemelijk te maken.

Wat er ook van zij, de vergoelijkings in het verzoekschrift bieden geen antwoord op de vaststelling dat zij nu eens verklaarde dat zij twee dagen bij haar zus is gebleven, en dan weer dat zij er dezelfde dag nog is vertrokken en dat zij nu eens verklaarde dat het huis van S.A. haar laatste verblijfplaats in Irak was terwijl zij elders beweerde dat zij daarna nog naar het huis van haar oom K. in Al-Cha'bawi zou zijn gegaan en daar zou zijn gebleven vooraleer zij uit Irak zou zijn vertrokken. De stukken die zij bij het verzoekschrift voegt, met name een overlijdensakte en de kopieën van de identiteitskaarten van H.S.A.Al-F en van K.A.Al-F., zijn niet van aard om deze incoherenties in een ander daglicht te stellen. Naast het feit dat de overlijdensakte en één van de identiteitskaarten niet vergezeld gaan van de bij artikel 8 van het PR RvV vereiste vertaling, gaat het immers slechts om uiterst vage zwart-witfoto's van documenten, zodat de authenticiteit ervan niet kan worden gegarandeerd, en bovendien kan er niets uit worden afgeleid omtrent de vluchtroute van verzoekster en haar broers.

De vaststellingen omtrent de verblijfplaatsen van verzoekster en haar broers nadat zij hun huis zouden zijn ontvlucht na de beweerde bedreigingen en voor hun vertrek uit Irak, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Het louter vasthouden aan één versie van de verklaringen volstaat niet om daar anders over te doen denken.

De geloofwaardigheid van het relaas wordt verder ondermijnd door verzoeksters tegenstrijdige verklaringen betreffende de bewapening van de mannen die haar in haar huis kwamen bedreigen en betreffende de vraag of zij al dan niet uitdrukkelijk doodsb bedreigingen hadden geuit. Zoals reeds eerder gesteld, kunnen deze discrepanties niet worden verklaard door een probleem met de tolk, en blijven ze dus onverminderd overeind.

Verzoekster kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat er geen discrepanties zijn in haar verklaringen.

Daargelaten de vraag in welke mate verzoeksters onwetendheid over de personen of groepering die haar kwamen bedreigen en haar broers viseerden en invloed heeft op de geloofwaardigheid van het relaas, moet eraan worden herinnerd dat deze bedreigingen zouden hebben plaatsgevonden omwille van de vermeende werkzaamheden van haar broers bij een soennitische respectievelijk koerdische televisiezender. In de arresten nrs. 210 359 en 210 360 in de zaken 202 888 en 202 891 die betrekking hebben op de broers van verzoekster, werd omtrent deze werkzaamheden het volgende vastgesteld:

Verzoeker heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend omdat, samen met zijn zus en broer, hij door een militie zou zijn gevisieerd omwille van zijn werkzaamheden bij de soennitische televisiezender Diwan, alwaar ook zijn broer drie keer als freelancer aan de slag was gegaan;

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat niet wordt betwist dat verzoeker actief was binnen de mediasector maar dat dit gegeven op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging te doen aannemen. Zij heeft kennis genomen van de verklaringen van verzoeker en is tot de conclusie gekomen dat het geschetste relaas niet geloofwaardig is. Zo stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing onder meer vast dat (i) verzoeksters zus verschillende tegenstrijdige verklaringen had afgelegd over het bezoek van de militieleden (i.e. de concrete vluchtaanleiding voor verzoeker en zijn broer en zus) en hun laatste verblijfplaatsen in Irak, (ii) verzoeker niet kan preciseren welke militie hem en zijn broer en zus heeft bedreigd en hij geen poging heeft ondernomen om hierover meer duidelijkheid te krijgen, (iii) zowel verzoeker als zijn broer W. op facebook verschillende pagina's van sjiitische en anti-soennitische milities hebben geliked hetgeen niet strookt met de voorgehouden vrees en al evenmin met zijn werkzaamheden voor een soennitische zender, (iv) het in de context van sektarisme en het sektarisch geweld in Irak zeer eigenaardig is dat hij als sjiit zou werken voor een uitgesproken soennitische zender, (v) de vraagtekens omtrent verzoekers vermeende tewerkstelling worden versterkt door de vaststelling dat verzoeker slechts twee programma's van de zender kan opnoemen en dat (vi) de door verzoeker bijgebrachte documenten, foto's en beelden geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

De bevindingen van de verwerende partij zijn gestoeld op de stukken van het administratief dossier, meer bepaald op verzoekers verklaringen en die van zijn zus, de door hem neergelegde stukken en de landeninformatie. De daaruit afgeleide motieven zijn pertinent, nu ze betrekking hebben op de kernelementen van het asielaanvraag. Het komt derhalve aan verzoeker toe om ze met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. De loutere verwijzing naar het asielaanvraag volstaat daartoe uiteraard niet.

Verzoeker legde tijdens de procedure voor de verwerende partij en in het kader van de huidige rechtsgang de volgende stukken voor om aan te tonen dat hij wel degelijk bij Diwan zou hebben gewerkt als regisseur:

- Een cv
- Een werkbadge
- Een kopie van aanstellingsbrief van Diwan met beëdigde vertaling
- Een kopie van een bedankbrief van Diwan met beëdigde vertaling
- Een kopie van een ontslagbrief van Diwan wegens afwezigheid met beëdigde vertaling
- Een aantal foto's, waaronder een foto genomen voor wat verzoeker stelt de gevel van het gebouw van de zender te zijn, een foto van verzoeker en andere personen in wat een tv-studio lijkt, en een foto die zou zijn genomen op het verzoeningscongres waarvan sprake in de brief van Diwan TV
- Het oude en het nieuwe logo van Diwan TV
- Een cd-rom en een USB-stick met enkele reportages

Geen van deze stukken volstaan naar het oordeel van de Raad om zijn tewerkstelling bij Diwan aannemelijk te maken, om de volgende redenen:

Het CV werd opgesteld door verzoeker zelf. De brieven uitgaande van Diwan zijn stuk voor stuk zwart-witfoto's van documenten of kopieën. De authenticiteit van deze stukken kan alleen al om die reden niet worden gegarandeerd. Daarenboven legt verzoeker het oude logo van Diwan TV neer –dit is het logo dat ook op de reeds door hem tijdens de procedure voor de verwerende partij neergelegde werkbadge voorkomt- en het nieuwe, dat naar zijn verklaringen sinds 2016 zou zijn gebruikt. Echter, de brieven die hij voorlegt en die alle van 2015 (januari, april en augustus) dateren, dragen het logo dat volgens hem dus het nieuwe logo, sedert 2016, is, hetgeen dus niet mogelijk is. Verder is dat nieuwe logo opgebouwd rond de letters “DIWAN.TV” terwijl op de briefwisseling met datzelfde logo als e-mailadres staat vermeld: “dewantv@yahoo.com”. Dat een zender die de naam Diwan draagt een e-mailadres zou hebben onder de naam “Dewan” is niet aannemelijk. Tot slot moet nog worden vastgesteld dat verzoeker zonder enige aarzeling had verklaard op 12 januari 2015 te zijn beginnen werken voor Diwan terwijl de aanstellingsbrief gedateerd is op 16 januari 2015 en melding maakt van het feit dat hij wordt aangesteld “op vandaag”.

Wat betreft de foto's stelt de Raad vast dat verzoeker poseert in bepaalde settings, voor een gebouw, in een studio of tijdens een congres, maar de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat geen van deze foto's toont aan dat verzoeker daadwerkelijk was tewerkgesteld als regisseur bij Diwan.TV. Verzoeker tracht aan te tonen dat de personen die hem vergezellen op de foto in een studio ook allemaal werknemers zijn van Diwan.TV, door zwart-witfoto's neer te leggen van hun werkbades, maar ook hier moet worden vastgesteld dat dergelijke foto's gemakkelijk te vervalsen zijn. Bovendien kunnen de werkbades zelf door eenieder worden nagemaakt, zodat noch aan de badge die verzoeker voorlegde, noch aan deze van zijn collega's die zijn afgebeeld op de foto's, op zich enige objectieve bewijswaarde kan worden verleend. Overigens vertonen de badges, die er voor het overige identiek uitzien wat de opmaak betreft, onderling een aantal merkwaardige anomalieën: zo wordt op 3 van de vier badges in grote letters “Diwan Satellite Channel” vermeld, zowel op de zijde die voor de rest in het Arabisch is gesteld als op de andere zijde, in het Engels. Op de foto van de badge van verzoekers vermeende collega M.A.M. wordt op de in het Arabisch gesteld zijde ook “Diwan Satellite Channel” vermeld, terwijl op de Engels zijde plots “Network Satellite Diwan” staat. Daarenboven is de datum op 3 badges de “Expier” date terwijl op de vierde badge het gaat over de “Effective date” en wordt de datumaanduiding op 3 badges als jj/mm/dd en op de vierde als dd/mm/jj aangegeven.

Wat betreft de voorgelegde beelden, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat deze beelden door knip- en plakwerk kunnen worden gemanipuleerd; dit gaat al helemaal op voor wat betreft verzoekers verwijzing naar de aftiteling van video's waarin zijn naam zou worden vermeld als regisseur. Voorts wordt niet betwist dat verzoeker werkzaam was binnen de media en dus evenmin dat hij mogelijks betrokken zou zijn geweest bij het maken van video's en documentaires. Uit lezing van de USB-stick die hij bijbrengt blijkt dat de filmpjes 10 tot en met 70 naast hun bestandsnaam als datum 17 februari 2014 hebben. Aangezien verzoeker pas in januari 2015 zou zijn beginnen te werken voor Diwan Tv, kunnen zij dus niet als een bewijs van deze tewerkstelling gelden. De filmpjes waarnaar in zijn CV wordt verwezen, zijn overigens dezelfde. Het filmpje dat is opgeslagen onder de bestandsnaam “dewan” is van recentere datum, met name 29 maart 2017. De beelden lijken een weergave van de werkzaamheden ter voorbereiding van een evenement, maar de inhoud ervan toont evenmin aan dat verzoeker bij Diwan Tv werkte.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat de inhoud van de voorgelegde documenten op zich niet kan overtuigen met betrekking tot verzoekers vermeende tewerkstelling als regisseur bij Diwan TV. Ze volstaan op zich dus niet om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de afgelegde verklaringen voldoende samenhangend, d.i. coherent, en aannemelijk zijn opdat het asielrelaas in samenhang met de voorgelegde documenten en beelden, als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de verwerende partij dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verzoeker stelt dat het, in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt, niet ongewoon is dat hij als sjiit zou werken voor een uitgesproken soennitisch tv-kanaal. Voor de zender werken zowel sjiieten als soennieten, net zoals er sjiitische kanalen bestaan waar soennieten werken. Hij is een gematigd sjiit en heeft in het verleden zelfs meegewerkt aan de productie van een reportage over Assyrische

christenen in Irak. Bovendien komt hij overeen met zowel gematigde sjiieten als met gematigde soennieten en heeft hij een aangetrouwde soenniet in de familie.

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat verzoeker volledig voorbijgaat aan de vaststelling dat hij slechts twee programma's kon opnoemen die door Diwan Tv worden uitgezonden. Voor iemand die er als regisseur zou werken, is dit verre van aannemelijk. Verder staat verzoekers argumentatie in schril contrast met hetgeen hij tijdens het gehoor verklaarde over de samenstelling van het personeelsbestand bij Diwan Tv. Hij verklaarde daar namelijk dat hij het enige sjiitische personeelslid was, samen met zijn broer die drie keer als freelancer zou hebben meegewerkt (gehoorverslag p 8) en dat andere collega's nooit problemen hebben gekend omwille van hun werk bij Diwan omdat het soennieten zijn die in soennitische wijken wonen (gehoorverslag p 17). Zijn verklaringen overigens, dat hij er zich bewust van was dat het een probleem kon opleveren dat hij als sjiiet voor een soennitische zender werkte (gehoorverslag p 9) maken ook het standpunt van de verwerende partij, met name dat het weinig waarschijnlijk is voor verzoeker, komende uit een familie die goed gekend is binnen het Iraakse medialandschap en die beweert over een groot netwerk en veel expertise te beschikken, dat hij uitgerekend bij een soennitische zender aan de slag zou gaan, eerder dan bij een sjiitische of neutrale.

Verzoekers stelling dat hij een gematigd sjiiet is, kan verder niet los worden gezien van de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij op facebook pagina's van sjiitische organisaties heeft geliked. Dienaangaande stelt hij evenwel dat dit niet ongevoel is: hij heeft dat pas gedaan nadat hij Irak verlaten heeft en het is slechts door deze pagina's te liken, dat hij op de hoogte blijft van hun activiteiten.

Verzoeker beperkt zich echter tot loutere beweringen. Er zijn verschillende manieren om via het internet en anoniem op de hoogte te blijven van de activiteiten van de sjiitische milities; in die optiek is het verre van aannemelijk dat verzoeker zou kiezen voor een manier die hem mogelijks onder de aandacht kan brengen van deze milities door zijn eigen facebookprofiel te linken met hun pagina's. Van iemand met het professionele profiel van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich daarvan bewust is, zodat zijn handelswijze op geen enkele manier te verzoenen met de door hem geuite vervolgingsvrees. In die optiek kan de verwerende partij worden gevolgd waar zij stelt dat het facebookgedrag van verzoeker eerder doet vermoeden dat hij de sjiitische milities in Irak genegen is.

Al deze vaststellingen leiden tot de conclusie dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij werkzaam was als regisseur bij Diwan Tv. Verzoeker tracht deze conclusie nog om te keren door te verwijzen naar de door hem bijgebrachte stukken en videomateriaal, maar zoals hierboven reeds is gebleken, volstaan zijn op zich niet om zijn positie bij Diwan aan te tonen, noch op zich, noch samengenomen met verzoekers verklaringen.

Zoals reeds eerder gesteld, wordt niet betwist dat verzoeker werkzaam was binnen de mediasector. De verwerende partij heeft desbetreffend gesteld dat "het loutere gegeven dat u in Irak werkzaam was in de mediasector op zich geen aanleiding kan vormen tot een vrees voor vervolging. De feiten/incidenten die u hieraan koppelt kunnen niet als geloofwaardig worden beschouwd. Verder blijkt bovendien nergens uit uw verklaringen dat u omwille van deze werkzaamheden in de mediasector ooit eerder of nog andere problemen gekend zou hebben. Hierbij dient bovendien ook opgemerkt te worden dat u hierbij enkel werkzaam bent geweest als lichtdesigner, assistentcameraman, geluidstechnicus en regisseur, allesbehalve zichtbare functies waarmee u in de (negatieve) aandacht zou lopen. U toont aldus niet aan dat u als sjiiet, enkel omwille van uw werkzaamheden in de mediasector, een conventie-gerelateerde vrees dient te koesteren."

Verzoeker stelt dan wel dat ondanks het feit dat hij niet voor de camera staat, het duidelijk is dat het geweten is dat hij werkzaam is in de mediasector en dat dit zichtbaar is, maar hij doet daarmee geen afbreuk aan de pertinente motivering van de verwerende partij.

[...]

Tot slot moet er nog op worden gewezen dat verzoekers broer Mi. niet had uitgesloten dat de bedreigingen ook werden geuit omwille van diens werkzaamheden bij een koerdische zender. Dienaangaande stelt de Raad vast dat dit niet te rijmen valt met de bedreigingen die volgens zijn zus zouden zijn geuit, met name dat de broers spionnen zouden zijn van de soennieten. Daarenboven heeft hij, hoewel hij had aangehaald door milities geveiseerd te worden omwille van zijn werk voor de media, sinds zijn vertrek uit Bagdad geen contact meer heeft gehad met zijn collega's en ook geen contact meer met hen proberen op te nemen (gehoorverslag Mi., p. 17). Mi. heeft zijn vermoeden dus nooit

afgetoetst bij zijn oud-collega's. Dit is niet aannemelijk: zoals de verwerende partij het ook al stelde in de beslissing die Mi. aanbelangt, kan in alle redelijkheid van hem worden verwacht dat hij zijn oud-collega's zou contacteren, om een beeld te krijgen van hun actuele situatie die indicatief zou kunnen zijn voor de zijne; bovendien kon u hen op die manier ook gewaarschuwd hebben voor het gevaar dat zij eventueel zouden lopen. Dat Mi. naliet deze handelingen te stellen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Al deze vaststellingen leiden tot de ongeloofwaardigheid van het relaas – deze uit de bestreden beslissing die hier niet worden weerhouden zijn overtuigend en het desgevallend gegrond bevinden van kritiek ertegen kan dus niet tot een andere conclusie leiden; de door verzoekster bijgebrachte kopie van de Duitse verblijfsvergunning van haar broer doet daaraan geen afbreuk. Immers blijkt uit niets dat er enig verband zou zijn, en verzoekster toont dat ook niet aan. Dat de verwerende partij onzorgvuldig of onredelijk zou hebben geoordeeld over het verzoek om internationale bescherming, of met schending van artikel 27 van het PR CGVS, is dan ook niet aangetoond. Dat de verwerende partij niet of niet afdoende zou hebben gemotiveerd, is evenmin aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoekster nog wijst op het voordeel van de twijfel dat haar had moeten zijn verleend, kan worden volstaan met de vaststelling dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Waar zij er, ten slotte, op wijst dat het evenredigheidsbeginsel is geschonden, moet erop worden gewezen dat van een dergelijke schending slechts sprake kan zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023) . Dat dit het geval zou zijn, is niet aangetoond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. In casu kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekster weliswaar vraagt om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar geen enkel argument bijbrengt tegen de beoordeling desbetreffend van de verwerende partij. Deze pertinente beoordeling blijft dan ook onverminderd overeind. In het bijzonder wat betreft de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, heeft de verwerende partij met haar aanvullende nota nog een update bijgevoegd van de veiligheidssituatie in Bagdad, gedateerd 26 maart 2018, die het door haar ingenomen standpunt in de bestreden beslissing bevestigt.

2.5.3. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont. Het middel kan niet worden aangenomen.

2.7. Verzoekster vraagt in fine van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS